

Народътъ ти страдалъ безъ мѣра
Да си отдѣхне днесъ е день,
Изпълненъ въвъ гърдитъ съ вѣра
Да се почувствува блаженъ . . .

О, Боже, който си въ небето,
Закриляй тоя край благатъ,
Пази му вѣчно битието
И лѣй надъ него благодатъ!

Люб. Бобевски.

На борцитъ отъ 17 пѣх. Доростолски полкъ

Nobiscum jus nobiscum deus est.

На родни кумири — творци безподобни,
На святи скрижали — завѣтни жреци,
На черни тирани — гонители зловни,
На робство проклето — стихийни борци! . . .

Въвъ вихѣра бѣсенъ на люта разплата,
Летехте за правда, за братъ и за Богъ,
Съ кръвта си творѣхте едно : свободата,
И вашиятъ погледъ бѣ остъръ и строгъ!

Гласъ святъ ви зовѣше къмъ родни прѣдѣли,
Унили отъ робство вѣковно и гнетъ,
Тамъ, дѣто въ полята цвѣтя сж цвѣтѣли,
И българска пѣсенъ е пѣта навредъ.